

cap. Ecclesia 70. de penitentia distinctione 1.

150 Dicendum tamen est cum Franc. Valente ubi proximè, Ecclesiam in suo capite, Christo scilicet, in sua virtute, ac institutione consideratam, sanctam, & immaculatam esse, quanvis improbos propter unionem Fidei à se non repellat. Ad textum in d. cap. Ecclesia, satisfit asserendo verba illa, De Ecclesia Christi non potest appellari, ita esse exaudienda, ac si diceret, quod peccator dignus non est ut ad Ecclesiam Dei pertinere dicatur.

Ibi: Oportet esse cognoscibilem, atque ideo visibilem.

151 Ecclesiam Catholicam visibilem esse, fuscè probat Becan. in compendio controversar. lib. 1. cap. 3. de Ecclesia, concl. 1. num. 1. cum seqq. colligiturque apertissime ex Matthæo cap. 8. vers. 17. ibi: Dic Ecclesia, si Ecclesiam non audierit, si tibi tanquam ethnicum & publicanum. Quæ recensentur cum pluribus aliis sacrae Paginae testimoniis à Becano. Idemque d. cap. 3. concl. 5. ex num. 58. demonstrat, hanc visibilem Ecclesiam non esse aliam, nisi Romanam & Pontificiam per totum orbem diffusam. Vide etiam Pat. Suar. de Fide, disp. 9. sect. 8. num. 3. 5. & per tot. P. Valent. in d. analysi Fid. Catholice, lib. 6. cap. 4. versic. Dicitur porro ab Orthodoxis, Cornel. à Lapide sup. Epist. ad Romanos, cap. 11. vers. Hactenus, Franc. Valente in concord. 3. Pontific. part. 1. disp. 1. q. 4. sect. 1. num. 12. qui errores hæreticorum contra sententium diluunt, ac visibilitatem Ecclesie pluribus demonstrant, tanquam dogma de Fide.

Ibi: Hæc etenim est illa Ecclesia.

152 In Ecclesia Dei existere justos, & peccatores asseruimus ex pluribus supra, num. 148. qui pro hac veritate Catholica hæc, quæ D. Covar. adducit, & alia ex Divinis Scripturis expendunt. Adde Cornel. à Lapide sup. Matth. cap. 13. versic. Item simile est, ubi de fagina in mare missa.

Ibi: Per peccatum mortale Fidem non amitti.

153 Fides per culpam etiam lethalem non tollitur, cap. Fortè 11. 23. quæst. 4. D. Covarruv. fuscè probans in cap. Alma mater, init. num. 8. de sentent. excommunicat. in 6. Pat. Suar. de Fide, disp. 7. sect. 3. num. 3. & de Gratia lib. 11. cap. 5. num. 5. Lorin. in Epist. Canonic. sup. Epistolam D. Jacobi, cap. 2. vers. 17. Cornel. à Lapide sup. 1. ad Corinth. cap. 13. vers. 2. verbo Porro S. Ambrosius. Nec oportet plures laudare, cum res clara sit, & vulgaris, ut ait Suar. d. sect. 3. num. 3. Quod planè deducitur ex epistola B. Jacobi, cap. 2. ibi: Fides sine operibus mortua est. D. Paul. 1. ad Corinth. cap. 13. ibi: Si habuerim omnem Fidem, in a ut montes transferam, charitatem autem non habuerim, nihil sum. Ex quibus constat, Fidem consistere posse absque charitate, & consequenter in homine reo lethalis peccati Fidem persistere, cap. Solet 31. de consecratione distinct. 4.

154 Hæc autem Fides, quæ in homine iniquo refidet, dicitur mortua, inutilis, fœda ut cada-ver. Cornel. à Lapide sup. Epist. B. Jacobi, cap. 2.

versic. Nota tertio, Lorin. ubi proximè: imò ab aliquibus Fidem esse negatur, sed hoc ideo asseritur, quia ad salutem non proficit. D. August. lib. 15. cap. 18. hæc profert: Fides iuxta Apostolum sine charitate esse potest, prodesse non potest. Est tamen Fides vera: Cornel. à Lapide d. cap. 2. versic. Sic & Fides, Lorin. ubi supra, qui observat hominem peccatis irretitum, infidelem quodammodo vocari, quemadmodum sceleratum, non hominem, sed pecudem dicimus ob similitudinem irrationalitatis. Qua ratione Catholicus vitii deditus potest infidelis nuncupari, ejusque Fides quali infidelitas reputari. Sic accipiendum est quod habetur in d. cap. Fortè, & à nonnullis DD. reperitur, qui inficiantur Fidem in peccatoribus posse consistere, quia morum pravitate sunt tales, ut potius Ethnici, quam Catholici videantur.

Adeo verum est, Fidem non amitti quovis mortali crimine, nisi hæresis sit, ut quis absque charitate valeat incipere Fidem habere, cap. Solet 31. de consecrat. distinct. 4. ubi casus ex D. Augustino proponitur. Pat. Suar. sup. d. sect. 3. num. 4. Glossa marginalis in d. cap. Solet, & in notis quæ sunt post id advertitur, Fidem veram dari posse in homine peccatore, sed non esse veram virtutem, quæ absque charitate existere nequit; aliud enim est Fides vera, & aliud vera virtus, secundum Divum Thomam 2. 2. quæst. 4. art. 5.

Ad Num. 11.

D. Petrum, ejusque successores à Christo Domino primatum, & prærogativam obtinuisse, ut universalis Ecclesie, quæ per totum terrarum orbem diffunditur, supremi sint Monarchæ, Pontifices, & Pastores super omnes alios particularium Ecclesiarum Antistites, à cunctis Orthodoxæ Fidei cultoribus censetur: quod innumeris Sacrorum Conciliorum decretis, ac Sanctorum Patrum testimoniis comprobatur, & ex Divina Scriptura evidenter apparet. Ea omnia præ cæteris latissime congerunt Pat. Valent. sup. in analysi Fidei Catholice, lib. 7. cap. 2. cum plurimis seqq. Marta de jurisdic. part. 1. à cap. 12. Cornel. à Lapide sup. Epist. 1. S. Petri, in præm. vers. Quoad tertium, cum aliis, Becan. in compend. controversar. lib. 1. cap. 4. de Capit. Eccles. a num. 10. ubi de nominibus, & prærogativis B. Petri, per quæ Primatus illius demonstratur. August. Barbosa in collectan. ad cap. ult. num. 6. de Summa Trinit. ubi plurimi, Gregor. Lop. in l. 2. gloss. ult. tit. 5. part. 1. Pat. Suar. de legib. lib. 4. cap. 3. num. 10. Cevall. commun. quæst. 897. num. 447. & 448. D. Covar. in regula Peccatum, part. 2. §. 9. n. 5. vers. Quoad rationem, Card. Mantic. de consuet. ult. volum. lib. 8. tit. 6. num. 4. Theat. vitæ hum. lit. P. fol. 527. sub. vers. Primatus in Petro, Navar. de Indulgent. notab. 23. num. 10. ommissis aliis penè innumeris, cum compertum sit, Primatum Petro à Deo immediatè provenisse, ut & antiqui, & neoterici omnes Catholici uno ore fatentur, sicut eleganter admonet Spondan. in Epitome Baron. tom. 1. anno 33. n. 6. in hæc verba: Atque ut uno verbo dicam, quorquor post recensitos extiterunt Ecclesiastici Scriptores Orthodoxi, quorquor etiam in Spiritu Sancto legitime congregata sunt Synodi, id ipsum omnes æque constanter ingenuè professi sunt.

Hunc

156 Hunc Primatum B. Petri super ipsos Apostolos, aliosque gregis Domini Pastores, & in Romanos Pontifices propagatum, probant tam Canonica, quam Imperialia Jura, quæ enumerat Marta sup. cap. 13. n. 18. quibus Regia jungenda sunt in l. 2. & 3. tit. 5. p. 1.

157 Quo tempore Petro hoc supremum munus mandatum sit tradit Greg. Lop. in d. l. 2. gloss. 1. aieni ante mortem Domini electum esse in Principem Ecclesiasticæ Hierarchiæ, sed post Resurrectionem confirmatum, ex illis Ioan. cap. ult. verbis, Pasce oves meas: de quo post Baron. Spondan. in ejus Epist. tom. 1. anno 33. num. 6. & anno 34. num. 59. Ea præminentem potestatem functus est B. Petrus Hierosolymis, Antiochiæ, & Romæ 37. annis, 2. mensibus, ac 24. diebus, ut tradit Illefcas Hist. Pontific. tom. 1. lib. 1. cap. 1. ad fin. Romana in urbe sedit annis 24. mensibus 5. diebus 12. Carrill. Annal. anno 69. Consule tamen Baron. & Spondan. anno 69. & aliis.

Ibi: Idem Nicæna sacrosancta Synodus.

Vide Mart. sup. cap. 15. à princip. ubi satisfacit argumento, quod ex Nicæna Synodo adversarii eliciunt contra Ecclesie Romanæ primatum.

Ibi: Nam licet quidam ex Patribus locum illum.

158 Verba illa Christi Domini apud Matthæum cap. 16. Tu es Petrus, & super hanc petram edificabo Ecclesiam meam, quidam sic exaudiunt, ut petra sit ipse Christus, quem petram dixit Apostol. 1. ad Corinth. cap. 10. vers. 4. ibi: Petra autem erat Christus. Ita D. Aug. dialog. 4. de Trinit. ibi: Super hanc petram, id est, Christum ipsum; quia aliud fundamentum nemo potest ponere, &c. Adde tradita sup. n. 13. Alii, ut Origenes, existimant eandem clausulam intelligi ita, ut super hanc petram, sit super omnes homines inædificandam esse Ecclesiam, qui Petri Fidem profiterentur. Alii, ut B. Hilar. lib. 6. de Trinit. Greg. Nyssenus, Chrysoptom. apud Maldonat. illicò laudandum, opinantur Christum Dominum asseverasse, Ecclesie ædificium erigendum super Petri Fidem, seu Fidei confessionem, qua cum filium Dei vivi enunciavit. Sed his rejectis opinionibus, quas recenset, ac refutat Maldonat. in Evang. sup. Matth. cap. 16. vers. Et super hanc petram, cum ipso, ac communi Patrum tenendum est, verba illa, Super hanc petram, ad B. Petrum esse referenda, quibus Christus illum fundamentum, ac caput Ecclesie futurum spondit, ac prænuñciavit in egregie Fidei remunerationem, ut latè probat Maldonat supra, ex vers. Primum quis non videt: & vers. Denique super ipsum, plures recenset aieni, sic placuisse omnibus antiquis Authoribus Catholicis. Idem testatur Sylveira sup. Evang. tom. 4. lib. 6. cap. 5. num. 144. Illos præter Maldonat. laudant Card. Bellarm. lib. 1. de Rom. Pontif. & Pat. Suar. contra Reg. Angliæ, lib. 3. cap. 10. à num. 8. Senens. in Bibliotheca, lib. 6. annotat. 68. Unde ad probandum primatum, ac principatum Petri, communiter hic locus Matthæi expendi solet, ut videre est apud Mart. de jurisdic. part. 1. cap. 13. in princ. & alios recensitos supra, num. 156.

D. de Faria Nova Addit. ad Covar.

Nec refert quod hæretici objiciunt, scilicet 159 Petrum non esse Ecclesie fundamentum, sed solum Christum, secundum præmissa jam n. 13. Nam respondere oportet cum Maldonat. sup. vers. Nam quod, aliisque Catholicis Interpretibus, quod in Ecclesia, sicut in materiali edificio, plures sunt lapides. Primus, maximus, & angularis est Christus, quo alii innituntur, atque ita accipitur illud Pauli I. ad Corinth. cap. 3. Fundamentum enim aliud nemo potest ponere, &c. Secundarii lapides sunt Apostoli & Prophetæ, super quos ædificata est Ecclesia. D. Paul. ad Ephes. cap. 2. vers. 20. ibi: Superimpositi super fundamentum Apostolorum & Prophetarum. Adde Lorin. laudatum supra, num. 140. Cornel. à Lap. in 1. epist. B. Petri, cap. 2. verb. Lapidem vivum. Cum ergo B. Petrus omnium Apostolorum Caput & Princeps sit, sicut ex præmissis apparet, ideoque nomen Cephas ei fuerit inditum, quod caput significat, l. 3. tit. 5. p. 1. cap. Sacrosancta, §. Inter Beatos, 22. dist. Mart. d. cap. 13. n. 11. ideo frequentissime fundamentum Ecclesie à Catholicis DD. appellatur, proat eundem vocitant Maldonat. sup. Sylveira d. cap. 5. num. 145. Cornel. à Lap. sup. epist. 1. B. Petri, in præm. vers. Quoad tertium, & vers. Sextum, cum aliis. Lorin. sup. epist. 1. B. Petri, c. 2. vers. Quinto, verb. Lapidem vivum. Quem dicendi stylum à Sanctis Patribus, quos laudant, didicerunt.

Ibi: Extat hac de re definitio Constantiensis Concilii.

Hanc definitionem memorat Greg. Lop. in l. 2. 160 gloss. ult. in fin. tit. 5. p. 1. qua damnati sunt Ioannes Vviclefus Anglus, & Ioannes Hus Germanus, qui primatum Sedis Apostolicæ inficiabantur. Hæc Constantiensis Synodus, quæ inter generales decimasexta numeratur, cœpit sub tempore schismatis ad annos 1418. cum tres se successores B. Petri legitimos asserbant, & sub Martino V. finem accepit. Vide Illefc. Hist. Pontific. tom. 2. lib. 6. cap. 11. & 12. Padillam in Chronographia Concilior. fol. 83.

Ibi: Et Concilii Florentini sub Eugenio IV.

De hoc Concilio aliqua prædiximus supra, 161 n. 57. Decretum autem ita se habet: Diffinimus sanctam Apostolicam Sedem, & Romanum Pontificem in universum orbem tenere primatum, & ipsum Romanum Pontificem successorem esse B. Petri Principis Apostolorum, & verum Christi Vicarium, totiusque Ecclesie caput, & omnium Christianorum Patrem & Doctorem existere: & ipsi B. Petro pascendi, regendi, & gubernandi universalem Ecclesiam à Dom. nostro Jesu Christo plenam potestatem traditam esse. Cujus Synodi auctoritatem in hanc rem expendunt Marta d. part. 1. cap. 12. num. 10. Aug. Barb. in collectan. ad cap. 1. num. 6. de Sum. Trinit. & alii, quos dedimus supra, num. 156. Similiter in fine Concilii Chalcedonenis habentur hæc verba: Unde sanctissimus & beatissimus Papa, Caput universalis Ecclesie Leo, per nos ut Legatos suos Episcopali eum dignitate nudavit, ut sunt apud Becan. sup. n. 20.

L I Ibi

Ibi: *Ut tandem hereticum su contrarium asseverare.*

Sic habetur in l. 4. in fin. tit. 5. p. 1.

Ibi: *Latine quidem rectè Primatum dicere possumus.*

163 Primates dicuntur summates & optimates, qui scilicet in Republica, gremio seu hierarchia principem locum tenent. Michaa cap. 5. ibi: *Et suscipiimus super eum septem pastores, & octo primates homines.* Et cap. *Si quis ex Sacerdotibus* 6. 79. dist. juncta glossa ibi, cap. 1. 99. dist. rubric. C. de Alexand. Primatib. lib. 11. ubi Bartol. Garcia Toletan. in Lucern. rubricar. eod. tit. D. Chrysoptom. hom. 20. in Marth. Plin. lib. 8. cap. 5. Cornucop. col. 417. num. 10. Valcarcer. in epit. Jur. Canon. in d. cap. *Si quis ex Sacerdotibus*, Calepin. verb. *Primates*. Lexic. Ecclesiast. verb. *Primas*, Lexic. Calvin. verb. *Primates*. Sed & Primas in singulari usurpatur maximè apud Ecclesiasticos Authores pro quadam & amplissima quidem dignitate, de qua paulò inferius differendum Vide Lexic. Ecclesiast. & Lexic. Calvin.

164 Hinc verbum *Primatus*, accipitur pro ea prærogativa, qua aliquis inter ceteros præminet. Calepin. verb. *Primatus*, Nebriffensis eod. verb. Lexic. Calvin. ibidem, Lexic. Ecclesiast. d. verb. *Primatus*, Plin. lib. 8. cap. 5. ibi: *Ob id Phaleris argenteis, quo maximè gaudent, & reliquo omni primatu donavit.* Et cap. *Nos* 8. 12. dist. cap. *Placuit*, 18. dist. cap. 1. 21. dist.

Ibi: *In canonibus verò, ut dixi.*

165 Primates aliquando dicuntur Eminentissimi Cardinales, cap. *Si quis ex Episcopis*, 5. 79. dist. ubi Valcarcer in epitom. Jur. Canonici. Aliquando Archiepiscopi, ut notatur in Lexic. Calvin. verb. *Primatus*, frequentius verò ea voce denotatur dignitas quædam Patriarchatui similis, imò Primatus, & Patriarchatus non re, sed nomine distinguuntur, cap. duo 9. de offic. jud. ordin. c. 3. de for. compet. cap. 1. 99. dist. cap. Nulli, ead. dist. Trident. sess. 23. c. 18. de reformat. & sess. 24. cap. 3. de reformat. 9. tit. 5. p. 1. Lexic. Ecclesiast. verb. *Primas*, Lexic. Calvin. verb. *Primatus*. Sic Summus Pontifex primatum Sacerdotii dicitur obtinere, in cap. 1. §. *Eulalius*, 96. dist. quia est super omnes Sacerdotes, Ex quibus constat, quod D. Covar. edocet, per verbum scilicet *Primatus* significari prærogativam, seu privilegium, quod summis Ecclesiæ Principibus à Deo, Romanis Pontificibus, aut Synodis generalibus ratione primi loci, quem in toto orbe, vel in aliqua provincia obtinent, conceditur. Sed hoc nomen *Primas*, nullus Archiepiscopus sibi usurpare valet, nisi Sedem in primis civitatibus habeat, cap. Nulli, 99. dist.

Ibi: *In Concilio Nicæno, cap. 6.*

166 Vide Mart. de jurisdic. part. 1. cap. 10. n. 8. & cap. 15. à princip. quò loci refert Paschasium Episcopum in Concilio Chalcedonensi act. 16. ita citasse hunc Canonem ex Nicæna Synodo: *Ecclesia Romana semper habuit primatum, mos autem perdetur.* Aug. Barbosa in collectan. ad cap.

Mos antiquus, num. 8. 65. dist. Valcarcer. sup. in eod. cap. latissime Spondan. in epitom. Baron. ann. 325. à num. 33.

Ibi: *Concilium etiam Constantinopolitana- num.*

De quo est canon in cap. *Constantinopolitana*, 22. 167 dist. ubi habetur Episcopum Constantinopolitanum post Romanum Pontificem Primatus honorem obtinere. Consule notas Gregorianas ibi, Aug. Barbos. in collect. ad eund. textum, ex n. 1. Acusiam ibidem, atque textum in cap. *Antiqua* 23. de privileg.

Ibi: *Etenim sicut dicitur Romana Ecclesia.*

Ecclesia quæ Romæ est, summumque Pontificem Episcopum habet, omnium quæ in orbe existunt Catholicæ, mater, magistra, caput, domina, ac princeps vocatur, ipsaque primatu, & prærogativa ex divina institutione gaudet, cap. ult. in fin. de Sum. Trinit. cap. ult. de for. compet. cap. ult. in fin. de Baptism. c. *Antiqua* 23. de privileg. c. *Sacrofancta*, 22. dist. l. *Inter claras* 5. C. de Summa Trinit. Trident. sess. 5. de Sacram. Canon. 3. de Baptism. & sess. 14. cap. 3. de Extrema Unction. & sess. 22. cap. 8. de sacrif. Missæ, Card. Baron. in addit. ad Martyrolog. Rom. die 18. Januar. Card. Bellarm. tom. 1. de Rom. Pontif. lib. 2. à princip. Cardin. Tusch. lit. E. concl. 3. num. 3. cum seqq. & n. 20. Greg. Lop. in l. 2. gloss. 2. tit. 5. p. 1. Franc. Valente in concordia Jur. Canon. præm. c. 3. n. 2. Albert. Pighius de Ecclesiast. Hierarch. lib. 3. c. 12. Aug. Barbosa cum pluribus de potest. Episcop. part. 1. tit. 3. c. 2. num. 12. 13. & in collectan. ad cap. 2. n. 6. de Summa Trinit. Spondan. in epitom. Annal. Baron. anno 45. num. 1. Cornel. à Lap. sup. 1. D. Petr. c. 5. vers. 13. §. *Merito ergo*, & §. *Primum ergo de encomiis Ecclesiæ Romanae*, D. Aug. epist. 162. ait in Ecclesiâ Romana semper Apostolica Cathedrâ viguisse principatum, Mart. p. 1. c. 12. num. 6. ubi ex aliis inquit, perpetuo Imperatoris edicto Romanam Ecclesiam esse caput, & matrem omnium aliarum Ecclesiarum. Sed contrarium stabilisse videtur Justinianus in l. *Constantinopolitana*, C. d. sacrosanct. Eccles. in hæc verba: *Constantinopolitana Ecclesia omnium aliarum est caput.* Intelligi tamen ita debet, ut primum locum occupet post Romanam, secundum præmissa n. 167. Nec illa generalitate comprehendisse Imperatorem Romanam credendum est, apud quam summi Pontificatus apicem existere idem fateatur in authent. *Ut Ecclesia Romana*, in princ.

Romanæ Ecclesiæ fundamenta prima jecisse fertur B. Petr. anno 45. 15. Kalend. Januar. anno 2. Claudii Imperatoris. Spondan post Baron. in epitom. tom. 1. d. anno 45. n. 1.

Ibi: *Aliquot Episcopi, aut Pontifices in provinciis.*

Sic in Hispania Archiepiscopus Toletanus primatum tenet, renitente Bracharensi Antistite, qui super illo contendebat, argumento capitis *Cum longè* 25. 63. dist. Greg. Lop. cum aliis in l. 9. gloss. 3. tit. 5. p. 1. De quo latissime August. Barbosa in collectan. ad d. cap. *Cum longè*. Primas autem ideo vocatur, quia post Pontificem obtinet in sua provincia locum primum, d. l. 9. Partit. ubi Greg. Lop. gloss. 4.

Ibi:

Ibi: *Non est tamen concedenda similitudo in radice.*

Verf. *Secunda autem Sedes apud Alexandriam.*

171 Adhuc inter ipsos Apostolos, & Ecclesias, quibus præferunt, atque inter B. Petrum & Romanam Ecclesiam maxima fuit distinctio; nam licet Apostoli à Christo Domino jurisdictionem, & potestatem acceperint, fuit tamen subordinata B. Petro, quem caput & Principem agnoscebant. Vide D. Covar. in reg. peccatum, part. 2. §. 9. num. 5. vers. *Quarto ratione*, Mart. sup. cap. 13. per tot. Becan. in compend. controversiar. lib. 1. c. 4. de Capit. Eccles. n. 17. & tract. de Re-pub. Eccles. lib. 1. cap. 7. object. 1. ubi negat Apostolis Ecclesiam æque fuisse commendatam ac Petro, ac parem jurisdictionem, & potestatem Petro, ac cæteris concessam esse.

Ad Num. 12.

172 Beati Petrus & Paulus eodemque die Neronis jussu laureâ martyrii simul redimiti occubuerunt. Sic in Ecclesia receptum est, ac constat ex cap. *Quarvis*, 21. dist. ubi gloss. verb. *Eodemque die*, cap. *Sacrofancta*, 22. dist. Card. Baron. Annal. tom. 1. anno 69. ubi Spondan. num. 2. qui ait, omnium esse concordem sententiam, Carrillo Annal. anno 69. Cornel. à Lapid. in proem. ad epist. I. B. Petri, vers. ult. Theat. vitæ hum. lit. C. fol. 133. vers. *Petrus & Paulus*. Marta sup. c. 14. num. 8. Valcarcer in Epitom. Jur. Canon. in d. cap. *Quarvis*, & in d. cap. *sacrofancta*, Illefcas Hist. Pontific. lib. 1. cap. 3.

173 Dies autem tanti triumphi communi omnium consensu assignatur vigesima nona Junii, qua ab Ecclesia recolitur, & ita observant ii, quos pronuper laudavimus. Quoad annum, Baron. & Spondan sententiunt, fuisse Christi sexagesimum nonum, & Neronis quatuordecimum & penultimum, quo Apostoli hi sunt enecati. Sed alii antecedentem, alii subsequentem esse volunt. Consule Cornel. à Lap. Illefcas, & cæteros cum eis proximè adductos. Nec latet causa, ex qua impius Imperator usque ad internecionem in Apostolorum Principem insævit; etenim prostraverat Romæ Simonem Magum, quem ille in deliciis habebat ob artes magicas, quas Simon profitebatur, Corn. à Lapid. ubi sup. Cruci affixus est in colle Janiculo, vel Vaticano, qui Romæ sunt, & in Vaticano humatus est. Cornel. à Lap. ibidem, Baron. d. anno 69. & Spondan. ibi, num. 7. Collis nuncupabatur vaticanus, quia Vatam responso Romani eo positi sunt, aut à vatiniis, quæ eò loci fieri solebant, vel à Deo Vaticano, seu Yaginato. Rosin. de antiquitat. Roman. lib. 1. cap. 11. vers. *Vaticanus*, Cornucop. col. 41. num. 10. Calepin. verb. *Vaticanus*. Janiculum collis etiam est Vaticano conterminus, & uterque trans Tiberim est: sic autem appellatur, quòd populus Romanus per illum quasi per januam primitus transivit in agrum Etruscum, vel à vetustissimo oppido, quod Janus in Italia construxit super ipsam collem, Rosin. sup. verb. *Janiculum*, Cornucop. col. 1156. in fin. Calepin. verb. *Janiculum*.

D. de Faria Novæ Addit. ad Covar.

Extra quætionem est Ecclesiæ primordiis Alexandrinam Sedem, & Antiochenam duntaxat Patriarchatus prærogativâ potitas esse. Alexandria Ecclesiam instituit D. Marcus, qui eidem præfuit. Antiochiæ resedit B. Petrus, & ibi Antistitem sibi substitutum reliquit B. Ignatium. In quo observare oportet, quòd etfi Sedes Antiochena prius fuerit Patriarchalis, quàm Alexandria, illa tamen huic postposita est ob ampliudinem, dignitatem, & opulentiam civitatis, Dionys. Paul. matr. de vera quat. Patriarchal. Sedium erectione, cap. 8. num. 8. August. Barbosa in cap. *Antiqua*, num. 5. de privileg. de qua Card. Baron. Annal. tom. 1. anno 39. vers. *Qualis esset*, Calepin. verb. *Alexandria*, ubi ait totius orbis emporium extitisse, & 320. annis ante Christi adventum constructam. De Patriarcha Alexandrino plura tradit August. Barb. de potest. Episcop. part. 1. tit. 3. cap. 4. Dionys. Paul. d. ap. 8.

Antiochia (sunt enim plures urbes hujus nominis, ut videre est apud Stephan. Byzantium, quem refert Calep. verb. *Antiochia*,) civitas est Syriæ apud Orontem fluvium sita, totius regionis caput, à Selenco Nicanore condita, qui à nomine patris sui Antiochi, sic ipsam appellari voluit. Strab. lib. 15. Calepin. sup. De Patriarcha Antiocheno fuscè differunt Paul. ubi nuper, cap. 7. Barbosa d. tit. 3. cap. 5. & in d. cap. *Antiqua*, num. 6. Vide etiam ad præmissa Card. Bellarm. lib. de Roman. Pontific. Card. Baron. d. anno 39. & ibi Spondan. in Epitom. num. 5. cum aliis, & anno 45. n. 16. Theat. vitæ hum. lit. P. fol. 100. & lit. E. fol. 133.

Ibi: *Quod verò de Constantinopolis scribitur.*

Constantinopolis ante Constantinum, Byzantium vocabatur, à Pausania Spartanorum Rege condita, Calep. verb. *Byzantium*, Theat. vitæ hum. lit. E. fol. 133. Illefcas sup. lib. 2. cap. 1. col. 6. Sed Imperator ille Imperii sedem ibi constituit, ipsamque civitatem proprio nomine condecoravit, plurimisque privilegiis, ædificiis, ac immunitatibus insignivit, & inter cætera anno imperii sui 15. effecit, ut in Patriarchatum Sedes illa erigeretur, & Metrophanes tunc temporis ejus Antistes post Alexandrinum federet, ac Antiocheno præponeretur. Theat. vitæ human. lit. D. fol. 351. vers. *Constantinus*. Verum in Concilio Constantinopolitano I. Damaso Pontifice, & Theodosio Imperatore ad annos 381. celebrato stabilitum fertur, ut Sedes Constantinopolitana post Romanam primum teneret locum, sicut habetur in cap. *Constantinopolitana* 21. dist. & observant Sigon. lib. 8. Imper. Occidem. Spondan. in Epit. Baron. anno 381. num. 5. Theat. vitæ human. lit. M. fol. 110. & lit. P. fol. 100. Idem jus prælationis indultum est Chalcedonenis Synodo, generali urique, anno 451. quæ sub Leone I. congregata est, Marciano Imperii clavum tenente, Baron. dist. anno 451. & ibi Spondan. num. 31. Onuphr. Panuin. in

L 1 2 nos